

Číslo 2

Zima 2019

Ročník dvanáctý

ZŠ TGM a MŠ

Dolní Bousov

Školní rok 2018/2019

Školák

Prima den
podle...

Velký rozhovor
s paní
zástupkyní

Ozoboti

Týden cizích
jazyků

*Jak se točí
AZ kvíz junior*

*Správní
rodiče?*

*Lyžák
2019*

Co se v naší škole děje...

Zprávičky z mateřské školičky

Divadélko Koloběžka

Na začátku prosince naši školku navštívila Koloběžka s vánočním představením „Jak čerti pekli vánoční cukroví“.

Zámek Stránov

12. 12. 2018 se celá školka vypravila na zámek Stránov, kde probíhal vánoční program, který nás zavedl do období adventu.

Mikulášské dopoledne

Ve středu 5. 12. dopoledne navštívily naši mateřskou školu děti ze 4. třídy ZŠ pod vedením paní učitelky Radky Procházkové. Děti v převlečení za Mikuláše, čerty a anděly předvedly „čertovskou svatbu“ a společně si potom s malými dětmi zazpívaly mikulášské písničky. Hlavní čertice nezapomněla přečíst vzkaz od Lucifera z „Knihy hříšníků“. Děti po jeho přečtení slíbily, že se polepší a za to dostaly od Mikuláše malou sladkost. Ještě jednou děkujeme dětem a paní učitelce za příjemně strávené mikulášské dopoledne.

Tři králové u Berušek

Den bílé hole

15. říjen je Mezinárodním dnem bílé hole, 13. listopad se stal Mezinárodním dnem nevidomých. Žáci 7.A si nedávno v rámci předmětu výchova k občanství vyzkoušeli na vlastní kůži, jaké to je, když člověk nevidí.

Na začátku hodiny utvořily děti tříčlenné skupinky, ve kterých se zamýšlely nad tím, s jakými druhy postižení se můžeme setkat. Ukázalo se, že se v této problematice docela dobře orientují. Překvapilo mě, že děti znaly spoustu nadací a benefičních akcí, které těmto lidem pomáhají. Posléze jsme si připomněli 15. říjen i 13. listopad a řekli si, že dnešní hodina bude věnovaná problematice nevidomých. Děti měly za úkol sepsat vše, co se k této problematice vztahuje. Věděly, jaké charitativní akce jsou určené nevidomým, co jim pomáhá v orientaci například ve městě, i jakou úlohu plní asistenční psi. Abychom si alespoň trochu dokázali představit, s čím se nevidomí lidé musí potýkat, vyzkoušeli jsme si dvě aktivity. První byla malování obrázku naslepo, jen podle návodu pomocníka, druhá byla akčnější. Vždy jeden z žáků trojčlenné skupinky měl zavázané oči a musel za pomoci svých kamarádů projít celou chodbou, sejít po schodišti do prvního patra a vrátit se zpět. Tuto aktivitu si vyzkoušely také všechny děti, někomu neděla chůze problémy, jiní byli velmi nejistí a rádi využili pomoci kamarádů.

Pak jsme si povídali o tom, co všechno při chůzi „naslepo“ děti prožívaly, jaké pocity při tom měly, a zamýšleli jsme se nad tím, jak se asi žije lidem, kteří dar vidět nemají.

Besedovali jsme o tom, co všechno může slepým lidem pomoci, jak jim můžeme pomoci my, jak mohou číst (ukázali jsme si knihu psanou Braillovým písmem) a jak jim může knihu nahradit audionahrávka.

Děti si společně sdělovaly dojmy a došly k závěru, že to mají tito lidé v životě velmi těžké, že je obdivují a že ony samy by to nezvládly. Pak se rozproudila diskuze o tom, že pokud se člověk do nějaké podobné situace dostane, nemůže si říci, že to nezvládne, ale musí udělat všechno pro to, aby byl jeho život co nejkvalitnější. Nakonec jsme se společně zamysleli nad tím, jak lidem s jakýmkoli postižením můžeme pomoci my sami. Své úvahy děti zachytily i písemně.

Sbírka pro zvířata

Ze srdce děkujeme všem, kdo přispěli do potravinové sbírky pro zvířata z libereckého Centra pro zvířata v nouzi. Sběrka probíhala začátkem prosince v ZŠ T. G. Masaryka a v obchodě Chovatelské potřeby na náměstí. Díky vaší podpoře se nám podařilo shromáždit opravdu velké množství zvířecích lahůdek a s radostí jsme je předali 7. 12. 2018 do Archy. Všichni jsme měli velkou radost z vydařené akce, která ukázala, že spojenými silami lze dokázat mnoho. Každý darovaný kousek potěšil několikrát: nás, že máme hodné spoluobčany, děti, že zvířátkům něco nadělí, pracovníky Centra a v neposlední řadě hlavně konzumenty darovaného zboží, kteří rozhodně nemají lehký osud. Věřím, že možnost podělit se s někým potřebným, udělala dobře i vám. Ještě jednou moc děkujeme a přejeme krásný a naplněný rok 2019. Za Přírodovědný kroužek

Lenka Hejnová a Pavla Bartková

Měsíc filmu na školách

I na naší škole proběhl 14. ročník Měsíce filmu na školách. V letošním roce se do Měsíce filmu na školách zapojilo 394 škol a projekcí s besedami se tak zúčastnilo bezmála 16 000 žáků. Podobně jako v dřívějších ročnících, i letos tvořily polovinu zapojených školy základní, po čtvrtině pak gymnázia a ostatní střední školy. V naší škole proběhla tato akce ve dvou termínech. Celodenního projektu se zúčastnili žáci obou devátých tříd.

IM

Vánoční sbírka

Naše škola letos opět uspořádala Vánoční sbírku na dárky pro děti z Dětského centra Klaudiánovy nemocnice. A opět jsme dosáhli rekordních čísel! Celkový výtěžek činil 16 701 Kč! Velice děkujeme všem lidem, kterým není lhostejný osud opuštěných dětí, za finanční příspěví. Sbírkou pořádala třída 7.A. Nejprve jsme společně připravili plakáty, každý žák vyrobil jeden. Ty jsme následně umístili na různá místa ve škole i mimo školu. Během velké přestávky chodily děti denně vybírat. Vše si zorganizovaly samy tak, aby se vystřídal všichni. Do kasičky také mohli přispívat návštěvníci Vánoční výstavy konané ve škole. Nakonec děti kasičku společně otevřely a spočítaly peníze. V dětském domově chtěli, abychom letos zakoupili dětem spodní prádlo a ponožky. Sedmáci dárky vystavili ve škole, aby si je mohli všichni prohlédnout, pak je společně zabalili a nadepsali.

IM

Výtěžek sbírky:

Celkem: 16 701,- Kč

Ve škole vybráno: 10 306,- Kč

Ve školce: 600,- Kč

Na výstavě: 5 795,- Kč

Dárky: 4 501,- Kč

V hotovosti jsme do DD zaslali:

12 200,- Kč

Veškeré účty a vyúčtování jsou uloženy v sekretariátu školy.

Anketa: Přišlo ti to jako dobrý nápad pořádat tuto sbírku?

Podle mě to byl dobrý nápad. Ty děti to muselo potěšit. Je mi jich líto. (Natý Vaňková, 7.A)

Mně se to líbí. Ale když vybírali někteří kluci, tak mohli chvíli počkat. (Michaela Sudíková, 6.A)

Nevím, moc jsem to neřešila. Ale určitě to má něco do sebe. (Natálie Dvořáčková, 8. tř.)

Minner

Předvánoční exkurze sedmáků

V úterý 7. prosince navštívili žáci sedmých tříd ŠKODA muzeum v Mladé Boleslavi, kde se díky poutavému vyprávění paní průvodkyně dozvěděli spoustu zajímavostí, a pak zamířili na zámek Loučeň. Tam si prohlédli vánočně vyzdobené interiéry a na závěr si každý žák vyrobil vánoční ozdobičku.

I. Mendlíková

Vánoční zámek Loučeň

V pátek 7. prosince 2018 vyrazily 3. B a 4. A autobusem na zámek Loučeň. Čekal tam na ně Příběh vánočního stroměčku. Každé třídy se ujal průvodce z řad zámeckého služebnictva (čtvrtáků komorník, třetáků služebná), kteří je provedli zámeckými komnatami knížecí rezidence, která přibližuje život rodiny Thurn-Taxisů na počátku 20. století. Dozvěděli se, kde se vánoční stromek vůbec vzal, odkud a kdy k nám přišel, jak vypadaly stroměčky před sto lety či jaké mají stroměčky v jiných částech světa, když tam jehličnany nerostou. Celkem si mohly děti prohlédnout osmnáct vánočních stroměčků, kromě tradičních například čokoládový, zpívající či neviditelný. A dozvěděli se něco o vánočních zvycích knížecí rodiny. Na závěr si každý vyrobil jednoduchou vánoční ozdobu. A pak již následovala návštěva zámecké prodejny a nákup vánočních dáreků. Třetáci ještě stihli vyzkoušet jedno z dvanácti zdejších bludišť a již následoval návrat domů.

M. Ječný

Vánoční florbalový turnaj

V pondělí 10. 12. 2018 se ve sportovní hale konala první část 5. ročníku Vánočního turnaje ve florbale. Nejprve se střetly páté a šesté třídy, pak ti nejstarší – sedmáci, osmáci a devátáci. Některé zápasy přinesly jasný průběh a vysoká vítězství, jiné byly dramatické a rozhodovaly drobné chybičky.

Pátý ročník vánočního florbalu pokračoval v pondělí 17. 12. 2018. Nejprve se utkali žáci prvních a druhých tříd. Vyhrála 2. A především díky gólům Šimona Kellera. Druhá skončila 1. B, za níž většinu branek vstřelil Ondra Procházka. Pak se střetly třetí a čtvrté třídy. Suverenitu z předchozích let potvrdila 4. B, která dostala jediný gól a dala jich 34. Druhé místo vybojovala 3. B, která v dramatickém utkání porazila 4. A

M. Ječný

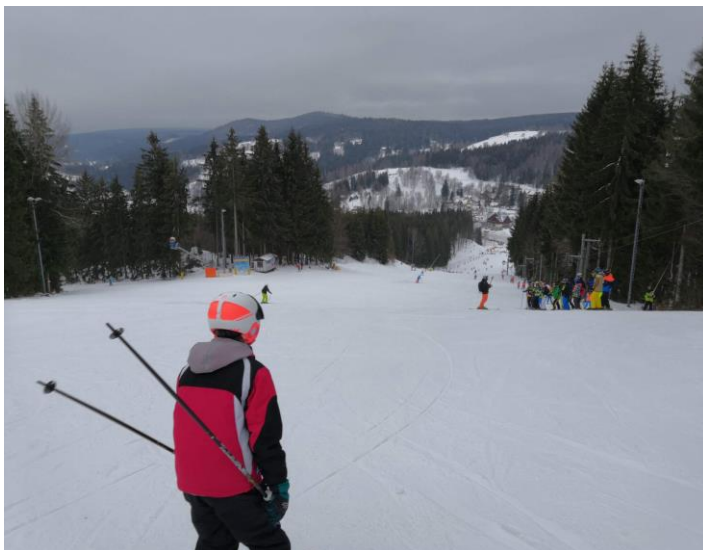
Reportáž: Lyžák 2019

Letos naše škola opět pořádala zimní lyžařský výcvik. O tom, co se stalo a jak výcvik probíhal, se dočtete na následujících řádcích.

1. den (6. 1. 2019)

Ve tři čtvrtě na deset jsme se sešli před školou. Vyřizovaly se papíry, kufrы se nakládaly do autobusu. V deset hodin jsme vyrazili. Jeli s námi paní ředitelka Karnová, pan učitel Kužel a paní učitelka Procházková. U penzionu se k nám ještě připojil jeden instruktor.

Po zhruba hodinové jízdě a menším zabloudění jsme dorazili na místo, Tanvaldský špičák. Následoval oběd, měli jsme vepřo-knedlo-zelo a trochu přesolenou polévku. Potom jsme měli chvíli volna a začali jsme se chystat na sjezdovku. Před penzionem se nás paní ředitelka zeptala, jestli někdo ze sedmé třídy umí hodně dobře lyžovat, že by šel do první skupiny s osmáky a deváťáky. A pak už hurá na svah! Je tu však jeden háček – musíme v přezkácích a s lyžemi na rameni urazit zhruba desetiminutovou cestu. Na sjezdovce jsme šlapali pěšky kousek do kopce. Odtamtud jsme sjížděli asi třicet metrů dolů, aby si učitelé vyzkoušeli, jak dobře jezdíme. Poté nás pan učitel Kužel rozdělil do tří skupin, dvojky, trojky a čtyřky. Asi ve čtyři hodiny jsme se vrátili zpátky na penzion, potom volno. Po večeri následoval ještě večerní program, ve kterém jsme v týmech po pokojích dostali úkol, že máme kluka převléct za holku nebo holku za kluka.

2. den (7. 1. 2019)

Budíček v 7:30, v 8:00 snídaně a pak na svah. Už nás pustili na sjezdovku a na vlek. Ve čtvrt na dvanáct jsme se vydali na oběd. K obědu byla čočka nakyselo s párkem a vajíčkem a stejná polévka jako včera, akorát není přesolená. Po obědě máme polední klid, odpoledne se zase lyžuje. Večerní program byl následující: opět v týmech po pokojích jsme museli na jednoho člena navléknout co nejvíce zimního oblečení.

3. den (8. 1. 2019)

Všichni začínáme být rozlámaní. Chodit každý den skoro kilometr s lyžemi a v přezkácích člověka dost vyčerpá. Dopoledne se lyžovalo, po poledním klidu taky. V dnešním večerním programu držela paní ředitelka kartičku s nějakým slovem, za ní stál jeden člen týmu a na kartičku neviděl. Ostatní mu radili a on musel uhádnout, jaké slovo na kartičce je.

4. den (9. 1. 2019)

Dnes lyžujeme pouze dopoledne, odpoledne jsme dostali volno. Mohli jsme jít ven, ale většina z nás volno trávila aktivně - nicneděláním.

Dnes večer jsme dostali za úkol, že si každý musí secvičit nějakou krátkou taneční sestavu.

5. den (10. 1. 2019)

Lyžák se pomalu chýlí ke konci. Dnes se opět lyžuje, ale je opravdu krásné počasí. Svítí sluníčko a z vrcholu černé sjezdovky je opravdu pěkný výhled na protější kopec. Večer jsme dostali za úkol zazpívat úryvek nějaké písničky. Potom měla být diskotéka, na kterou se všichni opravdu hodně těšili – ale nebyla. Prý se neumíme chovat a jsme moc hluční, a tak diskotéka prostě nebude! (Samořejmě k velké nelibosti nás všech).

6. den (11. 1. 2019)

Poslední den lyžáku. Ačkoliv se lyžuje jenom dopoledne, tak se stala jedna nemilá událost. Jedna moje spolužačka si na sjezdovce vyhodila koleno a odváží ji záchranka. Těsně před odjezdem se k nám ale opět připojí. Poté už se jde na oběd a pak se jde na autobus. Jenomže hodně nasněžilo, a tak autobus nemůže projet a my musíme sejít až k parkovišti. Pak už bez sebemenších komplikací jedeme domů.

Tak takhle dopadl letošní lyžák. A jak dopadne ten příští? To se dočtete v příštím školním roce ☺.

Tomáš

Co se vám na lyžáku líbilo a co byste zrušili?

Líbilo se mi všechno. Nelíbil se mi výšlap první den. *(Michaela Hrobníková)*

Líbilo se mi povídání si s kamarády. Nelíbilo se mi, jak tam vařili. *(Daniel Fryšara)*

Líbilo se mi, že jsme měli každý večer nějakou zábavu a nelíbily se mi výšlapy na sjezdovky. *(Adriana Janů)*

Líbilo se mi, jaký tam byl výhled. Nelíbilo se mi, jak jsme chodili v přeskáčích. *(Dominik Zítka)*

Líbilo se mi lyžování a volno. Nechutnala mi kuchyně. *(Matěj Bureš)*

Líbilo se mi lyžování. Nelíbily se mi společenské hry. *(Matěj Kuntoš)*

Líbilo se mi lyžování a jak jsme byli hodně spolu jako třída. Nelíbilo se mi, že jsme chodili na sjezdovku v přeskáčích. *(Robert Rudavský)*

Líbilo se mi, že byla sranda. Není nic co by se mi nelíbilo. *(Filip Brezáni)*

Líbilo se mi skoro všechno. Nelíbilo se mi chození v přeskáčích. *(Aneta Bubelová)*

Líbilo se mi skoro všechno. Nelíbily se mi společenské hry. *(Jan Štolovský)* *Ríša*

Týden cizích jazyků a lektori

Během Týdne cizích jazyků, který se konal na druhém stupni naší školy před Vánocemi, jsem vyzpovídala dva z našich čtyř rodilých mluvčích. Ptala jsem se jich na některé informace o jejich životě, o jejich budoucnosti a taky na jejich ohlasy na naši školu. Oba dva zde byli letos podruhé, takže měli s některými z nás už zkušenost. V dolní části stránky máte jejich odpovědi a můžu říct, že jsou více než optimistické.

A pokud se chcete pocvičit v angličtině, doporučuji zakrýt si odstavec vpravo.

Katka

Hello and welcome to our school. I would like to ask you some questions for our school magazine.
Ok, we can start.

How long have you been in the Czech Republic?
I've been in the Czech Republic for four years.
Now I'm living in Prague with my girlfriend.

What do you like about our country?
You know, America doesn't have interesting history like this republic. And I'm very interested in history, I like it. I can say history is my hobby.

Where are you going to spend your Christmas holiday? Here in the Czech Republic, in Prague. I spent last Christmas in America and this year I will celebrate Czech Christmas.

Do you like our school?
I like your school. People in this school are so friendly and nice. Pupils sometimes too. No, I'm joking. I like it here.

What do you think of the "Language Week"?
It's a great idea. I think this week is a very good opportunity to improve your English.

Noah

Dobrý den, vítejte na naší škole. Chtěla bych vám položit pár otázek, z kterých by mohl vzniknout malý rozhovor.
Dobře, můžeme začít

Jak dlouho jste v České republice?
Jsem zde 4 roky. Bydlím v Praze se svou přítelkyní.

Jaká je vaše oblíbená věc v této zemi?
To víte, Amerika nemá tak zajímavou historii jako tato republika. A já mám historii moc rád. Dalo by se říct, že je to takový můj koníček.

Kde budete trávit Vánoce?
Tady v ČR. Minulé Vánoce jsem strávil v Americe a letos bud slavít pravé české Vánoce.

Jak se vám líbí naše škola?
Moc se mi líbí. Lidi v této škole jsou moc přátelští a hodní. Žáci občas taky. Ne, dělám si srandu. Mám to tu moc rád

Co říkáte na tento týden jazyků?
Myslím, že je to skvělý nápad. Za týden si můžete zlepšit angličtinu.

How long have you been in the Czech Republic?
From May 2017, so it will be two years.

What do you like about our country?
I think, it's nature. I was born in Las Vegas where is only desert. So yes, most I like nature, lots of green and plants, it's beautiful.

Courtney

Jak dlouho jste v České republice?
Od května 2017. Takže to budou 2 roky.

Jaká je vaše oblíbená věc na této zemi?
Myslím, že příroda. Narodila jsem se v Las Vegas, kde jsou jenom pouště. Takže ano, nejraději mám přírodu, spousta zeleně a květiny. Je to skvělé.

Where are you going to spend your Christmas holiday? I will be at home in Las Vegas and after this I'm going to move to China.

Do you like our school?

This building is great and modern. I like it here and the town too.

What do you think of the "Language Week"?

It's a great idea. I'm so excited for this. I was here last year and I'm so happy to be here again. It's super because I can teach pupils something new.

Kde strávíte letošní Vánoce?

Budu doma v Las Vegas. A po Vánocích se stěhuji do Číny.

Jak se vám líbí naše škola?

Je krásná a moderní. Mám to tady ráda, samozřejmě i město.

Co říkáte na tento týden jazyků?

Je to skvělý nápad. Jsem z toho nadšená. Byla jsem zde už minulý rok, takže jsem ráda, že tu můžu být i letos. Je to skvělé, protože můžu žáky naučit něco nového.

My jsme dělaly rozhovor s paní lektorkou z Ameriky. Tato mladá paní, snědé pleti, velmi krásná, byla moc milá a hodná. Byla s ní legrace. Bylo dobré, že jsme s ní dělali gramatiku a s ostatními jsme zase hráli hry. S Aishou, jak se jmenuje, jsme se dívali i na film Vánoční koleda, samozřejmě v angličtině. Měly jsme ji dvakrát týdně tři hodiny denně a pak nás učil její manžel, původem Čech.

Elka a Ája

We made an interview with our American teacher, Aisha. This beautiful young lady was very kind to us. We had lots of fun together. It was fine that we did some grammar with her and played games with the other teachers. We even watched the movie „Christmas Carol“ with her, in English of course. We had three lessons with her twice and we also had some lessons with her husband, who is from the Czech Republic.

Aisha

Jak se jmenujete?

Aisha Prielozny.

Jaké vaše oblíbené zvíře?

Moje oblíbená zvířata jsou medvědi.

Jaké máte koníčky?

Mám rád jízdu na kole a zvedání závaží.

Odkud jste?

Jsem z Manhattanu, New York.

Ted' jste v Česku. Kde tu žijete?

Nyní žiji v Mladé Boleslavi.

Jaké je vaše zaměstnání?

Moje zaměstnání je výuka angličtiny.

Jak se jmenuje vaše dcera?

Moje dcera je Skye.

Aisha

What is your name?

Aisha Prielozny.

What is your favorite animal?

My favorite animals are bears.

What are your hobbies?

I like to ride a bicycle and lift the weights.

Where are you from?

I'm from Manhattan, New York.

Where do you live in the Czech Republic now?

Now I live in Mladá Boleslav.

What is your job?

My job is teaching English.

What's your daughter's name?

My daughter is Skye.

Poprvé v historii! Ozoboti

V rámci přírodních věd a informatiky se v naší škole snažíme podporovat badatelsky orientovanou výuku. Již druhým rokem spolupracujeme v rámci projektu "Čerstvý vítr z hor" jako partner ZŠ Komenského Trutnov s odborníky, kteří nám pomáhají objevovat nové trendy v oblastech moderních výukových metod a pomůcek. Ozoboti, miniaturní roboti, nejmenší svého druhu, nám byli představeni při společném setkání v říjnu minulého roku. Robůtci s českým srdcem jsou nejen interaktivní hračkou, ale také edukativní pomůckou. Rozhodli jsme se, že u nás nemohou chybět.

Od rozhodnutí byl už jen krok k nákupu dvaceti Ozobotů a jejich rychlému zařazení do výuky. V tomto týdnu již proběhly první lekce, při kterých se žáci 6. - 9. ročníku s Ozoboty seznámili a zjistili, jak vlastně fungují a co dokáží. V činnosti robota se propojují poznatky z robotiky, fyziky, informatiky a matematiky. Ozobot dokáže sledovat čáru, měnit rychlost pohybu, zatačet, přeskakovat, otáčet se, reaguje na příkazy zadané pomocí tzv. ozokódů, rozeznává barvy, lze jej naprogramovat pomocí jednoduchého programu. Již po prvních krocích Ozobotů na našich školních lavicích je jasné, že tohle nás všechny bude bavit. Žáky při samostatném bádání, nás učitele při dalším vzdělávání.

V. Budínová

Co na to děti?

Petr Jakubec (9.B):
Mně se na nich líbilo, jak se pohybovali podle barev. Pracovalo se s nimi dobře. Ale nechtěl bych s nimi pracovat.

Vojtěch Šimon (9.A):
S Ozoboty se mi pracovalo dobře. Líbilo se mi, že pracují pomocí barev.

Pavel Zoufalý (9.A):
Mně se na nich líbilo, že se s nimi lehce programuje. Mají propracovaný systém. Práce s nimi byla jednoduchá.

Diana Vitmajerová (9.B):
Líbilo se mi, jak se pohybovali podle čar. Dobře se mi s nimi pracovalo. Chtěla bych s nimi pracovat.

Michal Novotný (9.B):
Líbilo se mi, jak se pohybovali podle čar. Pracovalo se mi dobře a chtěl bych s nimi pracovat.

Lucka Veselá (9.B):
Líbilo se mi, že byli originální. Pracovalo se s nimi v pohodě. Chtěla bych s nimi ještě pracovat.

Citron

RYCHLOROZHOVOR

KUCHAŘKA versus KUCHAŘKA

Paní Andrea Urbaníková a paní Romana Mušková pracují na naší škole jako kuchařky. To ony nám se svými kolegyněmi připravují obědy, na které se už mnohdy od dopoledne těšíme, protože voní po celé škole.

A nejen to. Pro děti ze školky dělají také dopolední i odpolední svačiny. Asi není jednoduché to všechno připravit. A určitě je to mnohdy velká dřina.

Andrea Urbaníková

Jak dlouho pracujete ve školní jídelně?
Ve školní jídelně pracuji čtvrtým rokem.

Jakou práci nejčastěji děláte?
Vařím a vydávám obědy.

Baví vás vaše práce?
Ano, baví mě.

Rozumíte si s ostatními kuchařkami?
Ano, se svými spolupracovnicemi si rozumím.

Chtěla byste zde něco změnit?
Ano, něco by tu bylo.

A co by to mělo být?
K tomu se nechci vyjadřovat.

Chtěla byste nějaké nové vybavení?
Ano, chtěla bych pár věcí.

A co konkrétně?
Potřebovali bychom větší kotel na omáčky, novou myčku a spotřební zboží.

Stíháte vše uvařit, nebo byste potřebovaly více času?
Spíše více rukou než času.

Romana Mušková

Jak dlouho pracujete ve školní jídelně?
Pracuji tu už 24 let.

Jakou práci nejčastěji děláte?
Zabývám se přípravou masa a omáček.

Baví vás vaše práce?
Ano, moje práce mě baví.

Rozumíte si s ostatními kuchařkami?
Ano, mezi sebou si rozumíme.

Chtěla byste zde něco změnit?
Ano, pár věcí tu je.

A co by to mělo být?
Také nechci říkat podrobnosti.

Chtěla byste nějaké nové vybavení?
Ano, chtěla.

A co konkrétně?
Ano, chtělo by to velký kotel, další myčku a vany na omáčku.

Stíháte vše uvařit, nebo byste potřebovaly více času?
Jak kdy, podle náročnosti oběda.

Zoufíč

Malá anketka: Váš nejlepší vánoční dárek

Honza Štolovský, 7.B: Můj nejlepší dárek byl iPhone 6s, který jsem si dlouho přál.

Eliška Hlaváčková, 7.A: K Vánocům jsem dostala elektronickou čtečku knih. Je skvělá, protože si mužů kdykoliv vybrat a koupit jakoukoliv knihu.

Simona Bůžková, 8.: Nejlepší dárek byl iPhone 6s. Jsem ráda, protože jsem si ho přála.

Hugo Mistalér, 2.A: Můj nejoblíbenější dárek je mé elektrické piano, protože mám moc rád hudbu.

Bára Pitrová, 4.B: Nejlepší dárek pro mě bylo jednoznačně moje nové kolo.

Aneta Bubelová, 7.A: Nejvíce nadšená jsem byla z notebooku.

Mgr. Markéta Kisoová: Nejvíce mne potěšila brož s modrým kamínkem, která vypadal jako můrka.

Viki Brezáni, 1.A: Nejvíce jsem si oblíbila vaničku pro miminka, kterou mi Ježíšek přinesl.

Honza Toman, 6.A: Nejlepší dárek byl můj počítač 'Hall 3000,' na kterém hraju mé oblíbené hry.

Viki Prokešová, 5.A: Nejvíce jsem si oblíbila lego Jurský svět, protože mám lego moc ráda.

Eliška Valešová, 7.A: Nejlepší dárek byl telefon.

Míša Sudíková, 6.A: Moc mě potěšilo oblečení a snowboard.

Diana Vitmajerová, 9.B: Nejradši mám můj nový notebook od značky HP. Myslím si, že mi studium na střední škole dost usnadní.

Terka, Minner

Jak jste si užili vánoční prázdniny?

Adriana Janů, 7.A – O vánočních prázdninách jsme chodili ke známým na návštěvu. Skoro každý den jsme si ještě rozbalovali dárky. Jinak jsme se koukali na pohádky a vánoční filmy.

Nela Bendlová, 5.A – Byla jsem u babičky a dědy a v kině s rodiči.

Natálie Pitáková, 7.A – Chodili jsme hodně na procházky koukat se na osvětlené domy. Byli jsme u babičky a rozbalovali si dárky. Jinak jsem se koukala na pohádky a odpočívala jsem od školy.

Viktorie Prokešová, 5.A – Byla jsem s rodiči na horách v Albrechticích, moc jsme si to užili.

Tereza Rejmanová, 7.A – Byla jsem u kamarádky a u babičky a dědy. Užívala jsem si dárků, co jsem dostala, a koukala jsem se na pohádky.

Petr Olbrich, 5.B – Byl jsem s rodinou na horách a moc jsme si to tam užili.

Jan Černohorský, 5.A – Byli jsme s rodiči v lázních na Černé hoře.

Nikola Nohová, 2.B – Byla jsem doma a užívala jsem si prázdniny s rodinou, koukali jsme se na pohádky.

Jaroslav Bendl, 4.B – Byl jsem u babičky a u tety a strejdy.

Elka, Zuzka

Na co vzpomínáme?

Vánoční besídka

Naše třída byla v kině v Jičíně, potom jsme si rozbalili dárky. Besídku jsme si moc užili. (6.A)

Naše třída hrála flašku, měli jsme pizzu a rozbalovali jsme si dárky. Také jsme se koukali na filmy. Byla velká sranda, bylo tu super. (6.B)

Na naší vánoční besídce jsme se koukali na filmy a tančili jsme just dance a kluci hráli na noteboocích. (9.B)

Vánoční besídku jsme strávili tak, že jsme si rozbalovali dárky, jedli jsme pizzu a koukali se na film. Také jsme předváděli panomimu a hádali. Všichni jsme se nasmáli a moc jsme si to všichni užili. (7.A)

Naši besídku jsme si užili, poslouchali jsme písničky, koukali se na film a předávali jsme si dárky. (7.B)

Besídku jsme si všichni moc užili, hráli jsme hry, tancovali jsme a říkali si vtipy. Každý mohl předvést kouzelnický trik. Zábavné bylo, když jsme se stěhovali ob židle a ochutnávali, jaké kdo má cukroví. (5.A)

S naší paní učitelkou jsme si zpívali, rozbalovali si dárky a hráli hry, také jsme chodili přát učitelům k pohodovým vánočním svátkům. (4.A)

A

n

k

e

t

k

a

Přespali jsme ve škole a ráno jsme ještě dospávali, pouštěli jsme si písničky a koukali se na filmy. Po dokoukání filmu jsme měli volnou zábavu. (8.tř.)

Naše třída si s naší paní učitelkou zpívala o šípkových růžích. Jedli jsme cukroví a hráli jsme hry. (2.B)

Zpívali jsme si vánoční koledy, jedli jsme cukroví a hráli různé soutěže a moc jsme si naši první školní besídku užili. (1.B)

Na naší besídce jsme si říkali vtipy, ochutnávali jsme cukroví a předávali jsme si dárky, moc jsme si to užili. (3.A)

Naše třída šla do knihovny a mezitím tam přišel Ježíšek, který nám přinesl dárky. Také jsme ochutnávali cukroví a moc jsme se pobavili. (2.A)

Anet a Ája

Den s . . . panem učitelem Sedláčkem

Zajímá vás, jak vypadá běžný den všemi, pro svůj humor, velmi oblíbeného pana učitele Lukáše Sedláčka?
Přečtěte si, co na sebe prozradil.

6:00 Vstávám
6:10 Opravdu vylezu z postele
6:11 Čůráám na toaletě
6:13 Připravuji snídani
6:15 Oblékám se – trenky, černé ponožky, módní triko, svetr + zapínám televizi na ČT 1
6:16 Piju vodu a kafe
6:30 Koordinace dcery u snídane
6:40 Oblékám se (bunda a boty)
6:45 Nastartování automobilu
6:46 Odtáhnutí dcery do auta
6:48 Umístím minášek (jídlonosič) a otevřu vrata a vyjedu 6:50 - 7:10 Cesta do MB, pokus vyhrát v soutěži na Kissu (bohužel neúspěch)
7:13 - 7:35 Cesta do Dolního Bousova
7:37 Neúspěšný atentát na pana školníka
7:40 Drbárna ve sborovně
7:50 Odcházím na hodinu (suplovaná čeština v 9.A)
7:51 Přepadová akce na paní učitelku Pánkovou (operace Bafnutí byla úspěšná)
7:51 - 8:35 Úmorné psaní slohu s 9.A - Opět se ulejšvali žáci Pánek, Hofman, Zvěřina – pomoc panu školníkovi. Bylo zjištěno, že slečna Karnová odnáší ze školního zařízení křidu. (Byla objevena i pašerácká skupina přezdívaná Bílá lilie, která pašuje křidu již po několik let a o odpoledních hodinách s touto křidou malují různé obrazce po DB. Součástí skupiny byli i Sára Šoutová alias Bílá Dáma, Kačka Karnová alias Matka a pan Říha alias Sancho Panza.) (Byl i pokus o atentát, naštěstí křida, která byla použita k útoku, jen lehce lízla mou osobu)
8:35 - 8:40 Pauzírén ve sborovně
8:40 - 9:25 Výuka v 6. ročníku
9:25 - 9:35 Vyřizují nepříjaté hovory a čůráám na toaletě
9:35 - 9:45 Svačinka
9:45 - 10:30 Přírodopis v 6. ročníku

10:30 - 10:40 Telefonování ohledně objednávky suchého ledu
10:40 - 11:25 Dějepis v 6. ročníku
11:25 - 12:15 Dozor na obědě. Musel jsem poskytnout pomoc dámě, která se opařila od vařící polévky – zásah byl úspěšný
12:15 – 13:05 Spěch na dozor, který mi málem utekl
13:10 – 13:55 Chemie 9.A – probíráme drogy
13:55 – 14:05 Čtení emailů a dozor v učebně fyziky
14:05 – 14:50 Chemie 9.B – drogy
14:52 Konzultace s p. Kopeckým
14:58 Sedání do auta
14:59 – 15:25 Cesta do MB s hlasitou hudbou
15:25 Vyzvednutí pošty
15:28 – 16:00 Cesta domů
16:02 Sebrání peněz a hledání pána od DPD, abych převzal suchý led
16:20 Řidič nalezen 12 kilometrů od domova
16:43 Návrat domů a odpočinek na WC
17:10 Krmení psů
17:53 Odpolední káva
18:00 Hraní s rodinkou na schovávanou
19:15 Večeře u zprávy
19:52 Koupání s miminkem
20:15 Relax u TV
21:48 Vytuhnutí a spánek

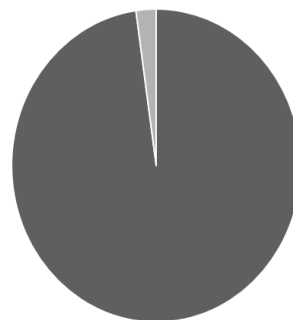
*ptaly se
Káťa a Klárka*

Nepatří do školy. Šikana.

Co je šikana

Šikana je fyzické nebo psychické omezování určité osoby ve společnosti. Setkat se s ní můžeme skoro všude, například ve škole, ve sportovních klubech, ve věznicích, dokonce i v armádě. Ten, co šikanuje, má vždy fyzickou nebo početní převahu. Následky šikany si může oběť nést s sebou celý život. Dotyční se mohou bát lidí, může se u nich projevit špatný vztah ke škole, zvýšený krevní tlak, psychické poruchy. Časté jsou i viditelné tělesné následky.

Patří šikana do školy?

NE 98%

ANO 2%

Zeptal jsem se několika lidí, jestli mají se šikanou nějakou zkušenost.

Dominik Kubík, 9.A – Zatím s ní žádnou zkušenost nemám.

Richard Sladký, 9.B – Žádné zkušenosti nemám.

Klára Šimonová, 8. třída – Ano mám. Byla jsem šikanována.

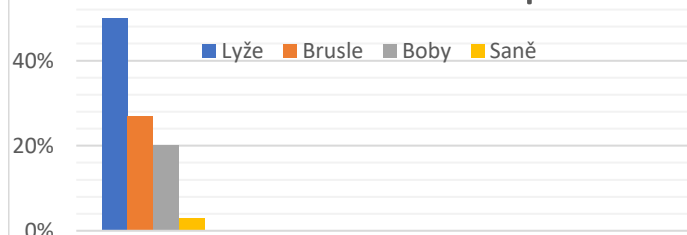
Mgr. Jiří Kužel – Na základce jsem s ní neměl zkušenost. Maximálně jsme se prali.

Z grafu můžeme vidět, že většina žáků naší školy si myslí, že do školy šikana skutečně nepatří. A věřím, že podle toho i chovají. A co ti, kteří odpověděli kladně? Dělali si legraci, nebo jsou skutečně tak hloupí? Nebo mají potřebu si něco dokázat? Každopádně, pokud se s někým takovým setkáte, vyhněte se mu a nebojte se požádat o něčí pomoc. Můžete se obrátit na svého kamaráda, na rodiče, na učitele.

Vojta

Duel - Duel - Duel - Duel - Duel

Oblíbenost zimních sportů

Víte, které zimní sporty žáci naší školy preferují? Vím, že v posledních letech zima našemu bruslení či sánkování příliš nepřeje, a tak je jasné, že za sněhem nebo za ledem si musíme zajet. Je to jeden z důvodů, proč je mezi dětmi nejoblíbenější lyžování? *Miša*

Škola plná talentů – Eliška Hlaváčková

Eliško, o jakou soutěž šlo?

Byl to AZ-kvíz junior.

Kde se natáčelo?

Natáčelo se v Brně.

Už víš, kdy se bude v televizi vysílat?

Vysílat se bude 24. 2. a 3. 3. 2019 na Děčku.

Dostala jsi za soutěžení nějaké odměny?

Ano, dostala jsem dvě stolní hry, dvě knížky a tričko AZ-kvíz.

Měla jsi připraveného nějakého náhradníka?

Byla tam se mnou moje kamarádka Natálie Pitáková. Musela u nás spát, protože jsme vyjžděli velice brzy. Ve studio jsme museli být ve 12 hodin. A každý musí mít náhradníka, aby mohli točit, kdyby se někomu udělalo třeba špatně.

Kdo tě do Brna doprovodil?

Oba rodiče, bratr se mnou nejel.

Měla jsi před soutěží trému?

Večer jsem nemohla usnout a ráno jsem nemohla vstát. A ve studiu jsem na začátku měla trochu trému, pak už to šlo.

Natáčeli s tebou také něco jiného než samotnou soutěž?

Natáčeli jsme medailonky a losovali si soupeře.

Bavilo tě to?

Scéna, kterou jsme natáčeli nejméně desetkrát, byla obtížná v tom, že jsme se museli skrýt za sebe a postupně se představit tak, abychom neodkryli toho za námi. Bylo to opravdu těžké. Neustále nás narovnávali a dávali do řady.

Jak dlouho trvalo natáčení soutěže?

Natáčení trvalo pět hodin.

Byli tví soupeři silní?

Ano, ale všechny jsem porazila. Tedy až na jednoho.

Kdo byli tví soupeři?

Samí kluci, stejně staří, jeden mladší.

Otázky byly ze školního učiva nebo ze všeobecných znalostí?

Byly různé, nějaké ze zeměpisu, z dějepisu moc ne, to měli spíš kluci.

Začátkem ledna se Eliška zúčastnila televizní soutěže, která se vysílá na televizi Děčko. V soutěži byla velmi úspěšná a prokázala výborné znalosti.

Kolika koly jsi prošla?

Tři jsem vyhrála, ve čtvrtém mě spoluhráč porazil.

A co jsi nevěděla?

Skolila mě otázka, jaké byly třetí šaty ve filmu Tři oříšky pro Popelku.

Jaké tedy byly? Růžové, bleděmodré?

Svatební.

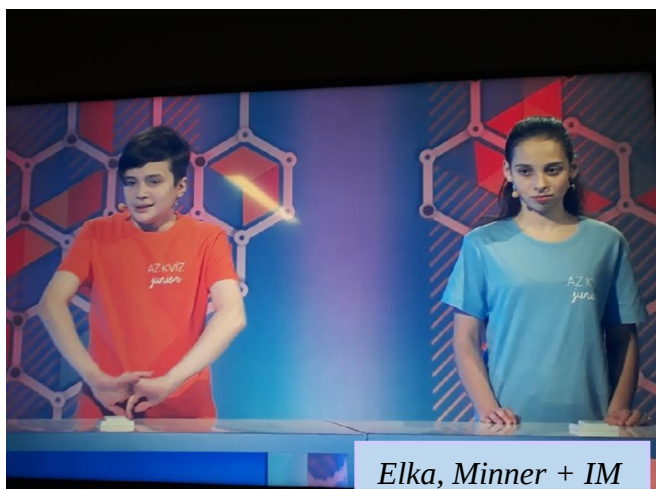
A nelitovala jsi nakonec, že ses do soutěže přihlásila?

Ne, nelitovala.

Mohla bys říci, zda ti soutěž něco přinesla?

Určitě. Teď už se nebojím mluvit více před cizími lidmi.

Co dodat. Obdivujeme Eliščinu odvahu pustit se do takovéto akce a samozřejmě jí velmi gratujeme k úspěchu!

Elka, Minner + IM

Zamýšlíme se... Správní rodiče

Jak by se správní rodiče měli chovat?

Upřímně, já sama nevím. Podle mě žádní perfektní rodiče neexistují. A kdo kam napsal pravidla, jak se mají rodiče chovat? Tak samozřejmě, že není správné své děti mlátit, ale kdejaký rodič považuje výchovnou facku za běžnou věc. Každý má své výchovné metody, které považuje za správné. A každému dítěti vyhovuje něco jiného. Některé děti mají rády, když jsou na ně rodiče přísnější, protože si myslí, že je to posouvá a motivuje. Jiné děti jsou smutné z upřímné odpovědi na jejich otázku. Až budu rodičem já, budu svým dětem předávat hlavně lásku a neustále jim budu opakovat, ať jsou laskavé a pomáhají ostatním lidem, protože to je podle mě to nejlepší, co jim můžu do života dát.

Viky

AUTORITA

spravedliví

HODNÍ

opora

milující

Stejnou otázku jsem položila žákům naší školy a paní asistentce Zemanové.

Adéla Michnová, 8.A – Měli by se chovat jako mí rodiče.

Pavlaína Hozáková, 6.B – Měli by být hodní a neměli by své děti mlátit.

Paní učitelka Zemanová – To je velmi těžká odpověď, ale já jako rodič se snažím být dětem spíše partnerem než autoritou, fungovat jako opora, předat jim do života hodnoty, které si, myslím, že jsou pro ně důležité.

Rozálie Tomsová, 3.B – Spravedlivě a měli by nám jít příkladem.

Tereza Buchtíková, 6.B – Měli by se starat o děti, neměli by je ponižovat, šikanovat a aby byli hodní a dávali dětem najíst.

Učitelé a sport

Zajímalo nás, jak jsou na tom učitelé se sportem a jak jdou nám dětem příkladem. Vypadá to, že naši učitelé jsou velcí sportovci. Posuďte sami.

P.S. Dobrá zpráva je, že skoro celý učitelský sbor jezdí rád na kole. A žáci by se rádi přidali, kdyby místo vyučování byl cyklovýlet. Sportu zdar!

Klárka

Zdeňka Skálová: gymnastika a lyže

Helena Pánková: gaučing a turistika

Vlastislav Kopecký: procházky s pejskem

Martin Szabó: páka, judo a karate (takže ho nezlobte!)

Tereza Charousková: volejbal, horolezectví

Kateřina Karnová, Nikola Procházková: volejbal, lyže

Ingrid Mendlíková: plavání, kolo, dříve lyže

Iveta Plíšková, Eva Kuželová: volejbal

Šárka Švábková: lyže a horolezectví

Jiří Kužel: stolní tenis, volejbal, lyže, cyklistika, turistika (chodím každý den pěšky do školy)

Očima teenagerů

Na podzim roku 2018 probíhaly v řadě měst Oslavy sta let od vzniku Československé republiky. Svých spolužáků jsme se zeptali, co o této události vědí. Zajímala nás jména a události.

Zúčastnil/a ses oslav vzniku Československé republiky?

- L. Valešová, 8.tř.: Ano, tady v Bousově.
- P. Zoufalý, 9.A.: Ano, v Bousově na náměstí.
- O. Pilař, 8.tř.: Ne, byl jsem na dovolené.

Znáš nějaké osobnosti spojené s rokem 1918?

L. Plocková, 8.tř: Masaryk.
M. Bonk, 9.A: Štefánik, Masaryk, Beneš.
P. Bartoň, 9.B: Tomáš Garrigue Masaryk.

28.10.1918

- M. Dědková, 8.tř: Bylo vyhlášeno Československo.
- O. Čermák, 9.B: Vznik Československé republiky.
- J. Kraus, 9.A: Byla vyhlášena ČSR.

11.11.1918

- A. Kišš, 9.A: Konec první světové války.
- J. Hruška, 8.tř: Skončila první světová válka.
- M. Buriánek, 9.B: Konec první světové války.

Honza, Viky

Co se nám (ne)líbí: Předbíhání

Na každé škole často řešené téma. Naše škola není výjimkou. Mají mít učitelé privilegium chodit rovnou k okýnku? Nevytvářejí si tím menší neoblíbenost? I já jsem nad tím přemýšlel. ANO – učitelé dlouhá léta studovali (ne kvůli této výsadě) a zaslouží si to. NE – učitelé i žáci si jsou rovni, a to i v tomto ohledu. A co když přebíhají i žáci? Jaký názor na to mají učitelé a žáci naší školy?

- K. Koliášová, 7.B: Vadí mi to hodně.
- O. Pilař, 8.: Vadí mi to u učitelů, ale na žáky si stěžovat nemůžu, jelikož jsem mezi nimi také.
- A. Janů, 7.A: Vadí mi to hrozně, obzvlášť u učitelů.

- pan uč. Kužel: Já jsem s tím spokojen, ale vadí mi předbíhání mezi mladšími.
- paní uč. Mendlíková: A vy se opovažujete nazývat to, když jde učitel přímo k okýnku, předbíháním? Máte pocit, že bych měla stát s vámi ve frontě, čučet do telefonu, nechat si rvát do ucha a poslouchat „duchaplné“ řeči?! V životě by mě jako žákyni nenapadlo, že by učitel neměl jít dopředu! Předpokládám, že žáci naší školy jsou tak na výši, že nám rádi dají přednost. Děkuje.
- paní uč. Florianová: Ještě abychom čekali, máme hodně práce. *Luky*

Přísloví, přísloví – copak nám napoví?

Je zarostlý jako Ezau

Myslím si, že to znamená to, že se neholí a je hodně chlupatý. (Emma Mirien Bártková, 2.A)

Podle mě to znamená, že má chlupaté nohy a dlouhý plnovous. (Niki Jinochová, 2.B)

Myslím, že to znamená, že se nerad holí a stříhá, proto má dlouhé vlasy a plnovous. (Johanka Urbanová, 2.B)

Říká se to i o člověku, co má nevytrhané a husté obočí a taky dlouhé vlasy, samozřejmě. (Veronika Burešová, 3.B)

Podle mě se to říká o člověku, který má dlouhé a husté vlasy, jako pravěcí lidé. (Michal Smandr, 3.A)

Zarostlý jako Ezau je člověk, který má dlouhé husté a kudrnaté vlasy. Jako byly dříve ty knížecí paruky. (Petr Krčmář, 1.A)

Česká přísloví jsou velmi pěkná a také velmi chytrá. Jejich používání se z běžné mluvy vytrácí. Jak některým zvláštním příslovím rozumí malé děti? Dovedou je vysvětlit? Uvidíte, že velmi překvapivě těmto příslovím rozumí a že je umí vysvětlit. Rozhodně lépe, než mnozí deváťáci.

Polykal by hřebíky

Ten člověk musí být šílený, nebo blázen. (Sofie Janů, 2.A)

Podle mě se to řekne o člověku, který má tak velký hlad, že by i hřebíky polykal. (Laura Bendlová, 2.B)

Bolí ho v krku tak moc, že by radši polykal hřebíky. (Klárka Bizoňová, 3.A)

Má veliký hlad, že by snědl cokoliv. (Ondra Bůžek, 1.A)

Třeba ho bolí noha tak moc, že by radši polykal i hřebíky. (Petr Krčmář, 1.A)

Minner a Terka

Prima den podle...

...Elišky Kobrlkové z 5.A: S kámoškou Niky bychom šly do ZOO nebo do IQ landie. Jedly bychom v nějaké restauraci. Potom by Niky u mě přespala a dívaly bychom se na seriály.

...pana uč. Kužela: S rodinou, válet se u moře.

...Viktorie Havryljkové z 8. třídy: Byla bych sama a dívala se na upíří deníky a jedla popcorn.

...pana školníka: Vzal bych vnuka do bazénu a jezdili bychom na tobogánech a zašli bychom do cukrárny.

...Šimona Svatoše z 5.B: IQ park

...Tomáše Stejskala ze 6.A: Vstával bych v osm a byl bych s kamarády. Flákali bychom se a jezdili na kole. Na jídlo bychom šli do nějakého fastfoodu a večer bych se díval na komedii.

...paní asistentky Zemanové: Neřídít se hodina-mi, cítit vůni přírody, být s mými nejbližšími, udělat někomu radost, číst knihu a pít silnou černou kávu, nehonit rozutíkané myšlenky, poslouchat vyprávění svých dětí, a když padne tma, malo-vat, navrhovat, šít, zkrátka pustit uzdu fantazie. A je toho ještě mnoho. Když jsem však byla nucena nad tímto takto přemýšlet, zjišťuji, že každý den je skvělý, protože alespoň malý ideální okamžik je v každém z nich.

...Rozálie Tomsové ze 3.B: S Míšou bychom si koupily koloběžku a hrály bychom si na hřišti.

...Oldřišky Kobrlkové, vedoucí školní kuchyně: Byla bych v práci a pak bych byla s rodinou a odpoledne bychom vyrazili na kola.

...Zděndy Viška ze 7.B: Byl bych s kámoši a skákali bychom na kole. *Míša*

Z pohledu malých dětí: Manon Lescaut

Verše Vítězslava Nezvala ze stejnojmenné divadelní hry se řadí mezi nejkrásnější milostné verše v české literatuře. Porozuměly děti na prvním stupni jejich smyslu?

Manon je můj osud, Manon je můj osud.
Manon je všechno, co neznal jsem dosud.
Manon je první a poslední můj hřích,
nepoznat Manon, nemiloval bych.
Manon je motýl. Manon je včela.
Manon je růže, hozená do kostela.
Manon je všechno, co neztratí nikdy svůj pel.
Manon je rozum, který mi uletěl!
Manon je dítě. Manon je plavovláska.
Manon je první a poslední má láska.
Manon, ach Manon, Manon z Arrasu!
Manon je moje, umřít pro krásu...

- Báseň je velice uklidňující. (3.A)
- Báseň je zamilovaná, je v ní láska. Je hodně krásná. (3.B)
- Báseň je o lásce a o životě. (4.B)
- Báseň je o životní lásce. (5.A)
- Pocit z té básně je divný a zamilovaný
- Má lásko, ach já stůňu, ne nenechávej mě tu samotného. Já po tvou lásku toužím dál.

Anet, Ája, Terka

Čím to že já Manon
Tak šťastna jsem
Čím to že já Manon
Se líbím všem
Co na mně lidé mají
Mě nezajímají
Jen jeden jen jeden jen jeden...

Čím to že já Manon
Si přesto všímám jich
Čím to že já Manon
Si tropím z nich ráda smích
Každý mi něco slíbí
Mně se však mně se líbí
Jen jeden jen jeden jen jeden

Čím to že já Manon
Ač je mi šestnáct let
Čím to že já Manon
Mám opustiti svět
Vždyť život trvá chvíli
Ach vždyť ten život milý
Je jeden jen jeden jen jeden...

Velký rozhovor s paní zástupkyní

Paní Vendula Budínová učí na naší škole fyziku, ale samozřejmě vystudovala i další obor. Mezi žáky je velmi oblíbená. Pochvalují si její perfektně připravené hodiny, jejich zajímavou náplň a především její vstřícnost a obětavost. Pro každého má porozumění, s každým jedná na rovinu, je milá, usměvavá a v její společnosti se vždy cítíte dobře.

Paní učitelko, jak začíná Váš běžný den?

Pokud je to běžný pracovní den, přijíždím do školy pravidelně kolem půl osmé. Někdy již během cesty z parkoviště do kanceláře začínám

řešit pracovní požadavky kolegů. Počítač mám vlastně stále zapnutý z důvodu časté práce z domova, takže se mohu okamžitě pustit do práce.

Jsou ranní příjezdy z Jičína složité?

Pro mne ne, ráda řídím. Často jezdím s paní učitelkou Bártovou, která je moc příjemným spolucestujícím, někdy nám nevádí i část cesty mlčet. Horší by pro mne bylo jezdit autobusem, pravidelně bych ho asi dobíhala.

Jaká je náplň Vaší práce?

V první řadě je to technické zajištění výuky, což je v podstatě rozvrh, suplování, správa programu

Bakaláři, komunikace v systému Komens a samozřejmě řešení požadavků na organizaci výuky ze strany vyučujících. Dále sleduji a vykazuji doporučení přicházející z Pedagogicko-psychologické poradny, vedu školní matriku. Na starost mám také projekty probíhající ve škole, což je vždy zatíženo poměrně obsáhlou administrativou. Pokud mi to čas dovolí, chodím také na hospitace do hodin kolegů. Nepravidelnými činnostmi jsou nejrůznější kontroly a dále pak jednání s rodiči a žáky. Toto je tedy část nepedagogická, ale také samozřejmě učím, což mi dělá stále větší radost a je to vždy příjemné rozptýlení od někdy úmorného „papírování“. Pro přípravu na hodiny si vždy čas udělám, baví mne to.

Co ráda děláte ve volném čase?

Upřímně, moc volného času mi nezbyvá, když už si nějaký vyšetřím, ráda spím. ☺ Ale mimo to sleduji nové trendy v technice, zajímá mne robotika, nové aplikace, sleduji pořady zaměřené na vědu. Ráda si vše sama vyzkouším. V létě se hrabu v hlíně na zahradě, ráda pěstuji cokoliv, hlavně ale květiny.

Vaše oblíbená kniha, film, seriál?

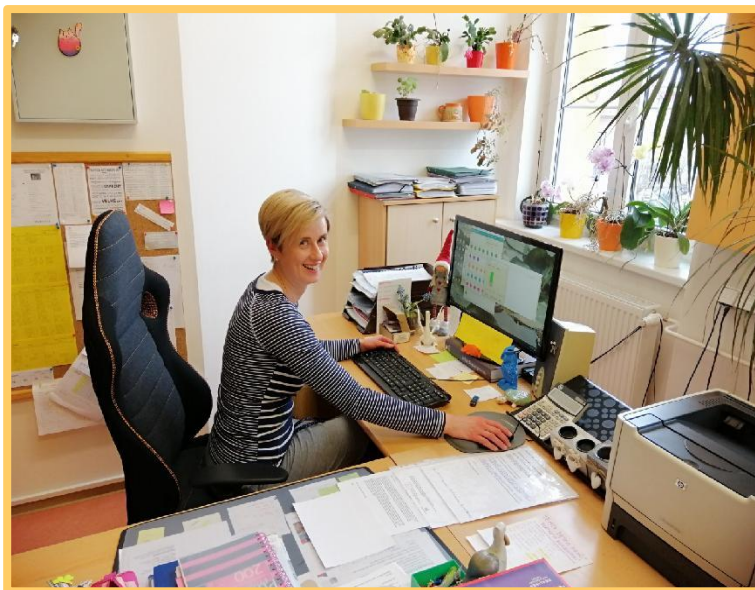
Ráda sleduji filmy, které jsou trochu mimo hlavní proud, takže se na ně většinou dívám o samotě a pozdě v noci. Ale vždy mne pobaví Postřižiny, Teorie velkého třesku a kniha Jih proti severu.

Jaký byl Váš oblíbený předmět?

Přírodopis.

Proč jste si vybrala také fyziku?

Jako druhý předmět k přírodopisu, protože jsem nechtěla studovat běžně volenou chemii. Trochu nečekaně mi to ale rozšířilo vzdělání, protože k fyzice jsem potřebovala matematiku a chemii jsem se u studia přírodopisu také nevyhnula.

Jste spokojená s prací školy?

Nejsem si úplně jistá podstatou otázky, ale pokud se týče momentálního stavu a chodu školy, myslím, že jsme školou stále ještě rodinného typu, která se snaží sledovat vše nové, neustále vylepšovat vzdělávací proces a zůstat otevřená pro všechny. Ale vždy je samozřejmě prostor k růstu.

Berete si práci raději domů?

To je zajímavá otázka. Upřímnou odpovědí je, že mi často nic jiného nezbyvá.

Škola v poslední době nakoupila spoustu nových pomůcek a robotů. Co Vás k tomu vedlo?

Před rokem jsme se zapojili do projektu Čerstvý vítr z hor, první pomůcky jsme získali právě z projektu. Vše jsme si vyzkoušeli, prošli vzděláváním, potkali nové kolegy, rozšířili si obzory. Hlavně jsme ale zjistili, že to děti baví a nás vlastně taky. Další nákupy a postupné rozšiřování našich možností by nebylo možné bez podpory paní ředitelky a zřizovatele školy.

Chystají se další nákupy?

Nechtěla bych nic zakřiknout, právě tento týden byl podán nový projekt, do kterého jsme byli po předchozích dobrých zkušenostech opět přizváni. Nyní budeme čekat, zda projde schvalovacím řízením na ministerstvu. Mohli bychom se těšit např. na nové druhy robotů, tablety a 3D tiskárnu. Držte nám palce!

Děkuji za rozhovor. *Katka*

Kdyby . . .

**Kdyby je zvláštní slovo. Dává naději, rozvíjí fantazii, unáší nás do jiných světů, do jiné doby, umocňuje naše představy...
Dovedete si představit, že byste si mohli přát k Vánocům úplně cokoli? Zkuste to.**

Viki Brezáni, 1.A: Vaničku pro panenky. Abych je mohla koupat a starat se o ně.

Eliška Vlková, 1.B: Pejška. Nějakého roztomileho, hodně chlupatého a milého. Chtěla bych s ním chodit na procházky a hrát si s ním na zahradě.

Míša Sudíková, 6.A: Kdyby to mohlo být úplně cokoliv, tak mít samozřejmě šťastnou a zdravou rodinu. Ale také bych si přála mít to štěstí a dostat se na gympl.

Kačka Pánková, 5.B: Aby moje rodina byla šťastná, zdravá a měla všeho dost.

Sára Šoutová, 9.A: Abych okolo sebe měla přátele a rodinu, kteří by naplňovali moje srdce láskou.

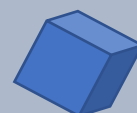
Pája Hozáková, 6.B: Asi koně, ale vím, že na něj nemáme dispozice. Takže asi takové peníze do jedné hry o koních.

Sofie Janů, 2.A: Slizy.
Hodně slizů!

Adriana Janů, 7.A: Zdraví a štěstí pro rodinu, samozřejmě! A taky pro mého pejška Ramba.

Minner

Penízky aneb Finanční gramotnost v

Peníze Finanční gramotnost je velmi důležitá věc. Proto je tu další díl z této nové rubriky. Pokud si chcete něco koupit, potřebujete peníze. Nemůžete například do cukrárny přijít s autíčkem na hraní a požadovat za to zmrzlinu. Za peníze si už ovšem zmrzlinu koupíš. Každá země si také vytvořila své vlastní platidlo. Například v České republice se platí českými korunami, v Anglii librami... Také existuje měna Euro, tou se platí v některých státech Evropské unie. Dříve se mince vyráběly z drahých kovů, zlata, stříbra, mědi... Každá mince měla hodnotu kovu, který v ní byl obsažen. Takže když bylo v minci zlato za deset korun, mince měla hodnotu deset korun. Drahé kovy se také nemůžou zkazit či rozmočit.

Tomáš

Ex libris - Ex libris - Ex libris

Jeanna Evans Welchová: Já a gelato

Ukázka z knihy:

V dálce se tyčil osvětlený dům jako maják v moři náhrobních kamenů. To určitě nemohl být jeho domov, nebo ano? Prostě šlo jen o nějaký zvláštní italský zvyk - nově příchozího nejdřív zavezou na hřbitov, aby se seznámil s místní kulturou. Jo, to bude ono. Propletla jsem si ruce složené v klíně a cítila, jak se mi svírá žaludek. Hřbitov se každou vteřinou blížil. Bylo to jako koukat na Čelisti vnořující se z hlubin oceánu. Tamdamdam. Jenže tohle nebyl film, ale realita. A dělila mě od něj už jediná zatáčka. Nepanikař. Tam určitě nebydlí. Máma by tě neposlala na hřbitov. Nebo by tě varovala. Máma by... Když Howard zapnul směrovku, zalapala jsem po dechu, jako by mi někdo vysál z plic všechny vzduch. Prostě mi to neřekla. Howard, čili můj táta, jak bych mu měla asi říkat, si mě změřil ustaraným pohledem. Asi proto, že jsem nezdravě zasípala. ... „To je tvůj?“ Slova mě zradila, a tak jsem mátožně ukázala prstem. ... „No ano,“ odpověděl váhavě a mávl rukou směrem z okna. „Copak ty jsi o tomhle nevěděla?“ „Tím vším“ myslel obrovský, měsíčním světlem zalitý hřbitov.

Knihy měla opravdu zajímavou zápletku a zcela jiný příběh, ale díky bohu skončil dobře. Knížka se krásně hodí obdobím spíše do léta, ale v zimě vás zahřeje krásná vzpomínka na léto. Knížku rozhodně doporučuji, dobře se četla. Příběh není tak běžný, jako je to u jiných knížek, ale rozhodně jednu výtku mám. Píše se tam totiž o spoustě vynikajícího jídla, o kterém si můžeme nechat tak jedinečně zdát a představovat si, jak skvěle asi chutná.

Knížka vypráví o dívce jménem Lina, které zemřela maminka a jediné, co jí řekla předtím, než odešla, bylo, aby odjela do Itálie za svým ztraceným otcem Howardem a strávila s ním nějaký čas. Lina je z toho nejprve zcela vyděšená, protože zjistila, že Howard pracuje na hřbitově amerických hrdinů kousek od kouzelné Florencie. Později ale zjistila, že to zase tak strašné nebude. Začala krásné letní dobrodružství s příchutí gelata (zmrzliny). Na konci zjistí Lina nemalé tajemství, které jí od základu změní život.

Katka a Sára

Co nás baví: Počítačové hry

MEDIEVAL II: **TOTAL WAR**

Medieval II: Total War již není zrovna nejmladší, ale je to stále výborná hra, jejíž kvality jsou často přehlíženy. Medieval je hra ze série Total War. Hry z této série jsou unikátní tím, že v sobě kombinují prvky reálné a tahové strategie. Medieval byl vydán roku 2006 společností Creative Assembly a odehrává se za středověku, kdy rytíři na koních vedli urputné boje s pěšáky, kdy byly stavěny mohutné zdi hradů a kdy celá Evropa vedla mezi sebou boj o nadvládu.

Hra se skládá z dvou hlavních modů. Prvním z nich je vlastní bitva. Zde si můžete nastavit, za jaký národ chcete bojovat a potom si vybrat jednotky, soupeře, místo bitvy atd. Je to v podstatě takové místo na trénink bitev. Druhým a hlavním je kampaň. Kampaň je hlavní náplní hry. Vaším úkolem v kampani je chopit se jednoho z předem vybraných národů a splnit všechny cíle dříve než vám vyprší čas. Tento úkol vám možná může

případat těžký, ale věřte mi, že je to zábava, navíc se zde nachází dobře zpracované zvolení obtížnosti. Jakmile si vše řádně nastavíte, tak se ocitnete na mapě herního světa, který se skládá z Evropy, kusu Afriky, kusu Asie a v neposlední řadě kousíčku Ameriky (ke které se ve hře dostanete až později). Dále se musíte starat o svůj národ tak, aby zvítězil. Začnete rozjíždět ekonomiku, obchodovat, navazovat diplomatické vztahy s ostatními a v neposlední řadě postavit silnou armádu, která dobude celý svět. Vojských jednotek je ve hře dost. Nacházejí se zde lučišníci, kušníci, jízda, kopiníci a takto bych mohl jmenovat až do rána. Zkrátka o zábavu je postaráno. Čas od času se ve hře stávají různé historické události, které hru velice obohacují. Hra je to velice rozmanitá a její mechanismy bych zde mohl jmenovat až do zítřka, proto bych se přesunul k finálnímu verdiktu.

9/10

Kompletní hodnocení:

- Hra je to velice povedená a vaši pozornost si jistě zaslouží. Navíc je levná (na internetu je k sehnání za 200 korun českých) a měla by v klidu běžet i na starších počítačích. Mínusy se mi hledají opravdu těžko, jelikož je to pro mne „srdcovka“, ale i tak se jich pár najde. Jedním z mínusů je místy špatná umělá inteligence. Hra získává 9/10.

Míra, Pěťa

Píšu, píšeš, píšeme...

Z deníku...

Kateřina Karnová (9.A)

1. ledna

Jako každý rok se snažím vymyslet předsevzetí, které bych dokázala splnit. No dobře - aspoň napůl splnit. Skoro každá moje kamarádka se vždy chlubit, jak zhubla, nebo jak vše, co chtěla, splnila. Chtěla bych se taky takhle chlubit, ale zatím se mi to ani jednou nepovedlo. Takže si vždy vyslechnu, jak je kdo úspěšný, a nesnažím se na to myslet. Horší je, když chtějí ostatní vědět něco ode mě. To mám pak třeba imaginárního přítele, který stále cestuje, nebo máme prostě pauzu. Ale letos už to tak nenechám. Letos to prostě bude jiné. Sice musím vymyslet, jak to udělám, ale už mám alespoň motivaci. Možná ta moje motivace proudí z těch tří svateb mých skvělých kamarádek, nebo také ze zkušenosti, kterou jsem získala, když jsem byla u porodu své opravdu nejlepší kamarádky. To mě asi namotivovalo dostatečně, abych konečně začala něco dělat se svým životem. A tak tady sedím a přemýšlím nad tím.

Má předsevzetí pro rok 2019
Za prvé ...

O pár hodin později:

To přemýšlení mě unavilo natolik, že jsem u toho usnula. No, ráno moudřejší večera.

2. ledna

Dnešek začal opravdu „dobře“. Probudil mě až poslední budík, který mi má pouze připomenout, že už je dost pozdě a měla bych vyrazit. To jasně značí, že mám pořádný skluz. Rychle jsem na sebe něco hodila, vyčistila si zuby a nějak se učesala. Potom jsem vzala mobil, abych alespoň zavolala do práce, že přijdu pozdě. Ještě kabelku a vrážím do dveří. Lehce za sebou zabouchnu a běžím ze schodů. Za posledními dveřmi už mě čeká ulice a zastávka autobusu. Dole jsem si ale vzpomněla, že mi tak trochu chybí klíče od bytu. Perfektní, domů se už nedostanu. Radši vyběhám do rušné ulice, vidím odjíždět poslední autobus. Dobře, klid, ještě mám přeci telefon, zavolám si taxi a vše bude v pořádku. Ale když den blbec, tak pořádně. Nabíječka se mi znovu rozbila, tudíž telefon hlásí nulu. Myslím, že dnešní den by se měl zapsat do knihy rekordů, protože tolik smůly snad ještě nikdo neměl. Tohle ráno mě donutilo zamyslet se nad těmi mými předsevzetími. Přeci jen se říká, jak na Nový rok, tak po celý rok, takže myslím, že budu mít dost práce se svojí smůlou. Předsevzetí nechám až na ten příští.

Naše škola

Určitě jste si všimli, že naše škola má jinou barvu. No, proč ne? Už je jaro, a tak shodila podzimní kabátek. A všimli jste si také nápisu? S holkama jsme si říkaly, že tam rovnou mohl být název „Milka“... no nebylo by to

lepší než „Škola“? Určitě jo... A hlavně - bylo by to originální. Kdo jiný má na škole napsáno „Milka“? Nikdo! A kdo jiný má tunel ze školy do haly? Vždycky, když jím procházím, připadám si, jako bych šla do letadla. To by byla pecka. Letěli bychom někam... já nevím, třeba na Madagaskar. Navštívili bychom Melmena, Glorii, Alexe a Martyho. To by bylo skvělé. Ale teď zpátky do reality. Co máme ještě nového? No jasně! Máme výtah, heč! Dobře, je v tom malý háček - nemůžeme se jím vozit, ale třeba se to časem spraví. A ještě, abych nezapomněla. V šatnách máme nové skříňky. No vážně. Přesně ty, co jsem vždycky vídala v amerických filmech a toužila po nich. Přesně takové máme. Těším se z toho, jak každý den přijdu, vytasím klíček, zastrčím ho do zámku, otočím a „cvak“ - dveře do říše mých snů se otevrou. Doufám, že tam jednou bude i zrcátko. A taky bych si tam chtěla nalepit nějaké obrázky. Nebo spíše fotky mých oblíbených zpěváků a skupin. Ale to asi nepůjde. *Káťa H. (býv. žák.)*

Dobrý den, Amelio.

Dočetla jsem se o Vás v knize o významných ženách historie a velmi mě zaujal Váš příběh. Obdivuji Vaši odvahu a lásku k létání. Já sama se výšek sice nebojím, ale do letadla zatím ještě ano. Při čtení významných událostí, za kterými jste stála, jsem chvíle radosti i zklamání prožívala s Vámi. Líbí se mi, že jste se nebála zkusit nové věci a i přes všechny překážky jste dokázala překonat spoustu rekordů. Ještě než jsem se dočetla o Vašem letu kolem celého světa, přála jsem si, aby se Vám povedlo vše, co jste si plánovala, a abyste svůj život prožívala tak, jak by se Vám líbilo. Když jsem zjistila, že se Vám let nepodařilo dokončit, měla jsem pocit smutku. Vždyť Vám zbývalo už jen asi 10 000 kilometrů! Chtěla bych vědět, zda jste opravdu havarovali a nikdo Vaše letadlo už nikdy nenalezl. Našla jsem totiž pouze pár článků, které o nalezených kusech letounu, které by mohly patřit tomu Vašemu, spekulovaly, ale nikdy své poznatky nepotvrdily.

A tak jste pro náš dnešní svět stále trochu záhadou, kterou i všemi moderními technologiemi možná už nikdo nedokáže vyřešit. Přesto si myslím, že jste svůj život prožila nejlépe, jak jste mohla. Věděla jste, že hlavní je nevzdávat se. A takoví lidé jsou pro mě i mnoho dalších velkým vzorem.

S pozdravem Markéta Zemanová (9.A)

Kdo byla Amelia Mary Earhartová?

Amelia Mary Earhart (24. července 1897 Atchinson – nezvěstná od 2. července 1937) byla americká letkyně, která v roce 1928 jako první žena přeletěla Atlantský oceán. Během letu v roce 1937 zmizela nad Tichým oceánem.

Kdo byl Jakub z Molay?

Jakub z Molay (francouzsky Jacques Bernard de Molay, okolo 1243 – 18. března 1314) byl nižší francouzský šlechtic, který se stal posledním velmistrem templářského řádu.

Zdravím, Jakube,

slyšel jsem, že jsi byl upálen na hranici za kacírství a čarodějnictví. To se mi ovšem nezdá zrovna pravdivé. Jak bys mohl být kacírem, když jsi byl templářský velmistr? Vždyť jediné, co jsi dělal, bylo, že jsi pomocí svých templářů rozšiřoval Slovo Boží. Jak tě za tohle mohli upálit? Každopádně si myslím, že tohle tvoje údajné "kacírství" byla jen zástěrka, aby tě tehdejší král Filip IV. mohl upálit a naplnit si tedy kapsy proslulým templářským bohatstvím, což se mu bohužel povedlo. Ale věděl jsi, že papež, kterého jsi spolu s králem proklel, ve skutečnosti pomáhal templářům? Král, který zatýkal templáře po celé Francii a posílal je do žalářů, ovšem nevěděl, že papež bez jeho svolení či vědomí templáře většinou omilostnil.

Také ti musím říct, že se tvá kletba povedla. Zaklel jsi je se slovy, že do roka a do dne zemřou. Už sice nevím, jak umřel papež, každopádně král opravdu do roka a do dne umřel. Stalo se to při lovu, když spadl z koně a noha se mu zaklínila do sedla. Kůň ho poté vlácel po celém lese, dokud naposledy nevydechl. Dostal tedy, co si zasloužil.

S úctou... také Jakub

Jakub Kraus (9.A)

Milý králi Bruncvíku,

Dnes jsem si poprvé přečetl pověst o Vás a moc se mi líbila. Nejvíce se mi líbilo, jak jste se lvem bojovali společně proti sani a vyhráli jste. Nebál jste se, že Vás lev potom sežere? Já bych se tedy bál. Pojmenoval jste si lva nějak? Jistě jste spolu zažili plno dobrodružství. Určitě jste byl ale rád, když jste i se lvem po sedmi letech dorazili zpět do své země za svojí ženou. Také se mi moc líbila část o kouzelném meči. Jen by mě zajímalo, jestli je opravdu zazděný v Karlově mostě pod Vaší sochou.

S pozdravem Přéma Kynčl (5.A)

Milý mistře Hanuši,

Zajímalo by mě, jakého jste řemesla a kdo všechno Vám pomáhal s výrobou orloje. Doufám, že jste za svou práci dostal dobře zapláceno. Určitě se Vám práce na orloji moc líbila. Myslím, že jste udělal dobře, když jste orloj pokazil.

Vítek Bartko (5.A)

Lidice pro 21. století

Už po mnoho let se naše škola zúčastňuje mezinárodní internetové soutěže Lidice pro 21. století. Součástí soutěže, určené dětem od 10 do 18 let, je test a sloh na zadané téma. Vybrali jsme několik zdařilých prací žáků různého věku, abyste si mohli přečíst, jak letošní témata zpracovali.

U nás doma se vypravuje

Tomáš Teichmann (7.B)

„Dědo, dědo! Budeš mi zase vyprávět?“ zeptal jsem se svého pradědečka. „Tak dobře, usad' se a poslouchej. Zima v roce 1944 byla obzvlášť krutá. Válka už trvala dlouho a docházelo jídlo. Také násilnosti a krutost Němců se každým dnem stupňovaly. Hodně našich sousedů Němci odvedli a už se nikdy nevrátili. Většinou to byli bohatí židé, do jejich prázdných honosných bytů se nastěhovali vysocí říšští hodnostáři. Já a můj kamarád, oběma nám tenkrát bylo dvacet, jsme byli zapojení do odboje.“

„A dědo? Co to je odboj?“

„To byly různé, většinou propojené, skupiny lidí, které nepříteli kazily plány, sabotovaly mu operace a tak podobně.“

„Aha, a bylo to nebezpečné?“

„Samozřejmě že ano. Němci tě mohli kdykoliv chytit a rovnou zastřelit. Ale teď už budu zase dál vyprávět. Jednou jsme se vraceli se zprávami zpět do Prahy. Plížili jsme se lesem, Němci nás nesměli spatřit! Byl tu však ještě jeden problém. Celý les byl podminovaný. Můj kamarád se plížil asi padesát metrů přede mnou, když vtom se ozvalo cvaknutí. Jen tak tak jsem stihl uskočit do křoví a už se ozval

Zkuste si tipnout, jak se umístí naše škola v soutěži škol letos.

Obsadíme zase jedno z předních míst?

hlasitý výbuch. Ještě štěstí, že ve křoví taky nebyla mina. Zamáchl jsem slzy a rychle jsem se vydal dál. Každou chvíli se tu mohli objevit Němčouři! Když jsem vyběhl z lesa, zaslechl jsem štěkot psů.

„Dop*dele!“ ulevil jsem si.“

„To se neříká, dědo!“

„Tak to hlavně neříkej mamince, ano? A teď už poslouchej. Do Prahy jsem doběhl se svítáním, odevzdal jsem zprávy veliteli naší skupiny a vydal jsem se domů. Umyl jsem se a šel jsem spát. Ale před očima jsem pořád měl ten hrůzostrašný výjev. Markovo potrhane spálené tělo vymrštěné výbuchem do vzduchu... Usnul jsem ve tři ráno. Druhý den mě asi v sedm ráno probudil hluk, pláč a křik. Němci si přišli pro Málkovy! Paní Málková svému muži pořád říkala, aby se nezapojoval do odboje. Pozdě. Teď je všechny popraví. I jejich dvě děti, dvouletou holčičku a šestiletého chlapečka. Pitomí skopčáci! Frickové! Nahlas jsem však neřekl nic. Asi za deset minut hluk utichl a následovalo ticho. Hrobové děsivé ticho. Oknem jsem viděl zelený nákladák odjíždějící pryč.“

„Chudáci,“ vydechl jsem. Na víc jsem se nezmohl.

Benešov na Moravě*Vít Holec (5.B)*

Budu vyprávět příběh, o kterém jsem se dočetl v deníku mé prababičky. Moje prababička se narodila v roce 1926 v malé vesnici na Moravě, v Benešově. Na jaře roku 1945 utekli z vedlejší vesnice dva němečtí vojáci. Dobří lidé v Benešově jim dali šaty a ukázali jim cestu do lesa, aby se schovali před zbytkem německé posádky. Němci je začali hledat a to byla záminka pro obklíčení Benešova a okolí. V Benešově byla vyhlášena zpráva, že bude večer vypálen. Lidé z Benešova začali balit nejdůležitější věci, aby mohli odjet k příbuzným. Prababiččina rodina se také rozhodla odejít, chtěli se vydat za prapradědečkovou sestrou do Kořence. Prababička se rozhodla, že zůstane se svým tatínkem v Benešově. Když začalo pátrání po lidech, co pomohli těm dvěma německým vojákům, sešel se starosta, farář a německý velitel s jejich tlumočnickem. Ten starostova slova ještě překrucoval, ale pan farář uměl dobře německy, tak tlumočnicka vždy poopravil. Nakonec se vypálení posunulo na další den a prababička se svým tatínkem se rozhodli, že odvedou dvě krávy na Kořenec a prababička její tatínek přikázal, aby tam už zůstala. Druhý den ráno se prababička vydala za tatínkem zpátky do Benešova. Doma nebyl, a tak se rozhodla, že zatopí a uklidí. Když příběhl rozzlobený tatínek a viděl, jak se z jediného domu na vesnici kouří, vyhnal prababičku na zahradu. Ale tam už leželi vojáci a mířili přímo na ni. Prababička se schovala na dvůr a pak vykoukla na ulici. Viděla tam pana faráře. Ten se otočil a prababička se lekla, že jí vynadá. Ale on vesele zavolal: „Libuško, jsme zachráněni!“ Později se prababička dozvěděla, že pan farář se toho německého velitele zeptal, jestli by mu maminka schválila, aby střílel nevinné lidi a vypaloval vesnice. Asi se v něm ozvalo svědomí, možná si uvědomil, že tihle lidé za nic nemůžou, nebo... to byl prostě hodný člověk.

Maminka mé babičky*Eliška Vavrušková (6.A)*

Když jsem byla u babičky, vyprávěla mi, co kdysi zažila ona a má prababička před mnoha lety. „Já a tvoje prababička jsme zažily válku. Když mi bylo devět, odvezli ji do koncentračního tábora. Poté už jsem ji nikdy neviděla. Psala mi dopisy, bohužel mi došly jen dva. V prvním bylo napsáno: Milá Janičko, dnes je čtvrtek a už jsem tě týden neviděla. Moc mi chybíš. Doufám, že se máš dobře. Určitě se brzy uvidíme. Měj se hezky, tvá maminka. V druhém maminka psala. Ahoj, Jano, moc mi chybíš. Dnes je neděle, určitě se máš dobře. Bohužel nevím, jestli se ještě někdy uvidíme. Moc a moc mi chybíš. Tvá maminka.“ Když mi to babička dovyprávěla, rozplakala se. Objala jsem ji a ona se na mě usmála a řekla mi: „Doufám, že se to už nikdy nebude opakovat. Byla to hrozná doba.“ A já doufám, že se nikdy nestane nic podobného mně ani někomu jinému.

Osamělý památník*Adam Kišš (9.A)*

Je ráno. Les se pomalu probouzí ze svého dlouhého nočního spánku. Ranní rosa zvlhčuje již tak namoklé listy. Uprostřed nicoty lesa se objevuje osamělý bílý památník. Je zarostlý vysokou suchou trávou. Les skrývá temná válečná tajemství. Památník také. Z nečitelných písmen lze stěží rozluštit pár jmen zapomenutých českých vlastenců. Kdysi bojovali za svoji vlast v krutých časech naší minulosti. Vydávali své životy jen pro to, aby mohli vidět úsvit nad svojí svobodnou vlastí, zatím sužovanou hordou německých fanatiků. Vydávali své životy v odbojových šarvátkách či v leteckých bitvách společně s britským královským letectvem. A jediná vzpomínka, co na ně zbude, je poničený pomník s nečitelnými jmény. Zapomenutý, osamělý. V lese, uprostřed temnoty. Takhle to nemá být. Památníky mají být opečovávané. Vždyť mohou být jedinou nepatrnou poslední vzpomínkou na životy položené pro svobodu naší vlasti ve zdánlivě nekonečných bojích světových válek, které stály život mnoho lidí. I ta poslední vzpomínka může přinést štěstí a radost do srdcí přeživších. Necháme chátrat v nicotě lesa zapomenuté a zarostlé památníky i my?

Úkryt*Viktorka Havryljuková (8. tř.)*

Sedla jsem si k babičce ke krbu, kde příjemně hrál oheň. Přehodila jsem přes sebe deku a otočila se na babičku. Seděla na molitanovém křesle a v rukou svírala hrníček kakaa. Na tváři měla úsměv, který jí okamžitě zmizel, když jsem se zeptala: „Babi, jaké to bylo za druhé světové války?“

„Ach, holčičko, byly to ty nejtěžší chvíle mého života.“

Chtěla jsem jí naznačit, aby pokračovala, a tak jsem přikývla. Babička se dala do vyprávění.

„Narodila jsem se do položidovské rodiny v době, když už žila v úkrytu. V té době odváželi židy do ghatt, kam moji rodiče nechťeli. Nebyla jsem plánovaná, takže tvoji praprarodiče o těhotenství mé matky nevěděli. Mysleli si, že jí z hladu narostlo bříško. Zjistila pravdu v momentě, když jsem v bříšku začala silně kopat. Maminka nemohla jít do nemocnice, aby se neprozradili, tak mě porodila v koupelně naší skrýše. Náš úkryt byl na půdě jednoho starého domu a koupelna nebyla zrovna nejhezčí, ale moji rodiče se ji snažili co nejvíce vyčistit. Jídlo nám nosili vzdálení příbuzní z otcovy strany. Nežidé. Celé roky jsme slyšeli jenom výstřely. Každý den jsme se báli, že nás najdou, nebo že zabijí naše příbuzné. Ale nestalo se tak. Patřili jsme k té hrstce šťastlivců, které nikdo nenašel. Dodnes děkuji Bohu, že jsme nebyli nalezeni. Každodenní strach z našeho nalezení byl nepopsatelný. V noci nás pronásledovaly noční můry, strachovali jsme se, že se nedožijeme rána. Strachovali jsme se, že nebudeme mít co jíst. Strachovali jsme se, že někdo onemocní a nebude mu pomoci. A přece jsme se dočkali svobody! Na ten den nikdy nezapomenu! 8. květen 1945. Ráno k nám přiběhli příbuzní s úsměvem na rtech. Oznámili nám, že válka skončila. Mamince, mě a tatínkovi tekly radostí slzy. Skončili jsme ve velkém hromadném objetí.“

Babička z oka ukápla nepatrná slza, kterou pohotově setřela a nenuceně se usmála. „Takhle to skončilo. Své dětství jsem strávila v úkrytu.“

Můj pradědeček*Denisa Hovorková (5.B)*

Chtěla bych vám vyprávět o mém pradědečkovi. Můj pradědeček se jmenuje Bohumil Hovorka. Narodil se 3. března 1925 v Chlumci nad Cidlinou. Když jsem u něj jednou byla na návštěvě, vyprávěl mi, jak žili s rodiči za druhé světové války. Byly to velmi zlé a chudé časy. Jeho maminka byla žena v domácnosti, co uvařila ráno, bylo i k večeri. Starala se o hospodářství. Měli dvě krávy, které maminka chodila dojit. Hodně jedli červenou řepu. Tatínek chodil pro příděly jídla, které bylo na lístky. Na lístkách byly napsány potraviny, například maso, sádlo, vejce, cukr. Tatínek pracoval na železnici. Když chodili z práce, často probíhaly kontroly Němců. Šacovali jim kabáty a tašky, jestli v nich nemají potraviny. Na Vánoce šel tatínek uříznout stromek do lesa. Pradědeček dostával pouze praktické dárky, jako byly ponožky, košile, boty. V té době si vážili jeden druhého, byli skromní a vzájemně si pomáhali. Měli bychom si vážit více toho, co dnes máme.

Deník smutného muže*Antonín Matějka (6.A)*

14. března

Naštěstí mě nesebrali, ale moje rodina stejně štěstí neměla. Ženu odvedli do koncentračního tábora, teď už je asi mrtvá. Naše děti vzali na převýchovu. Jmenuju se Adam Srbský a schovávám se v nějakém zapadákově kousek od Mělníka. Gestapo posbíralo všechny z mého rodného města. Město potom zničili, aby se sem už nikdo nevrátil. Je to strašné, co Hitler provedl. Ten mizera zavinil hladovění a týrání lidí. Doufám, že to jednou skončí.

15. března

Mám hlad, strašný hlad. A je mi zima. Musím něco sehnat. A to rychle. Dostal jsem se ke staré stodole. Našel jsem tam starý odrbaný kabát a rukavice. Teď už se musím postarat jen o jídlo.

18. března

Zrovna teď mě někam vezou. Našli mě před chvílí schovaného v seně. Potom mi dali kus starého chleba a trochu zkažené vody. Asi potřebují další pracovní sílu. Zřejmě nás vezou do koncentráku. Budeme makat a ... pak mě usmrtí v plynové komoře, s tím počítám. Před chvílí jsme dorazili. Označko-vali mi levé předloktí a řekli mi, ať jdu do práce. Jinak mě zastřelí. Poslechl jsem.

29. března

Po několika dnech práce nás nahnali do sprch. Tady má cesta končit. Konečně se setkám s rodinou. Sbohem...

Naše škola zábavně

*To jsou ty
automaty?*

*Ano, ano, výdobytek
dnešní doby.*

*Hlavně tu
stříkačku
nepouštějte!*

*K čemu je tahle
páčka? Já ji
zmáčknu.*

Asi jsem to rozbil.

*Učte se, ať
nedopadnete
takhle!*

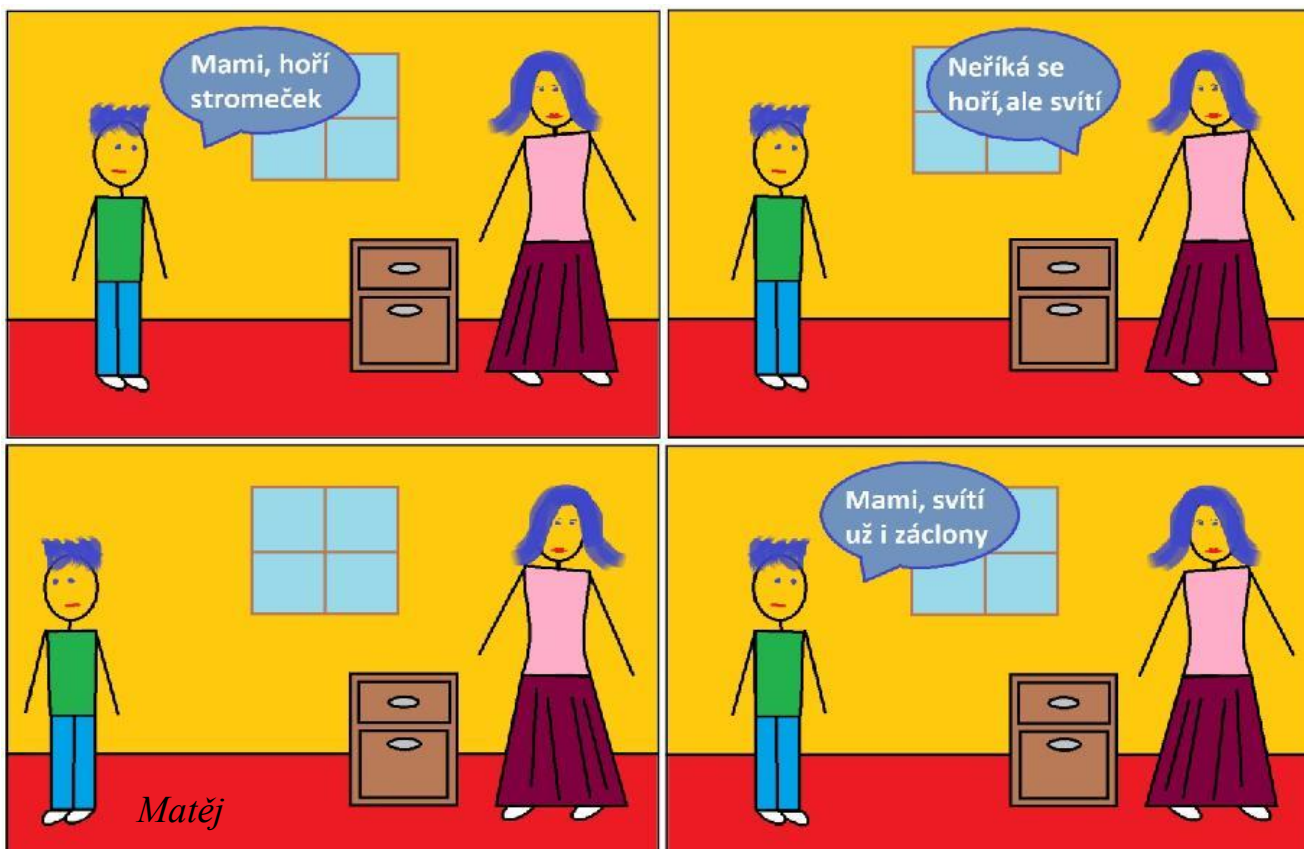
*Proč se všichni
tak podezřele
usmívají?*

*Na ně!
Hrrr na ně!*

Pobavte se . . .

Byli byste dobrými detektivy?

Jednosměrka

Zloděj ukradne auto a potom zamíří do obchodního centra, kde se chce pokusit ukrást někomu peněženku.

Aby se tam nepozorovaně dostal, zvolí velmi úzkou uličku.

Vidí dopravní značku označující jednosměrnou ulici, ale pokračuje dopředu jakoby nic.

Na konci ulice stojí dopravní policistka.

Policistka ho nezastaví, ani mu nedá pokutu, normálně ho pustí dál.

Jak je to možné? Proč ho nezadrží?

Tak pojď, ukaž nám to vysvědčení, ať víme, jestli jsi chytrý po tatínkovi, nebo po mě.

"Tak co, Péťo, jak dopadlo vysvědčení?" chce vědět maminka.
"To je přece vedlejší, mami, hlavně že jsme zdraví."

Pan učitel dává Pepíčkovi vysvědčení, kde jsou samé čtyřky a Pepíček povídá: "Pane učiteli, nechci vás strašit, ale tatínek říkal, že když budu mít horší známky než trojky, tak někdo dostane pár facek."

Náš kluk bude mít letos hrozný vysvědčení. Za trest jsme mu koupili knihu.

Malý Jirka vyčítá učiteli, že tu pětku si v žádném případě nezasloužil.
"To já vím, Jirko, ale horší známku mi školský zákon nedovoluje."

Naši milí a věrní čtenáři Školáka, konečně vám můžeme nabídnout další číslo našeho časopisu. Opět se rodilo pomalu a bolestně, neboť pro většinu redaktorů, vyjma těch z osmičky, je termín odevzdání do 10. ledna chápán jako polovina února. V lepším případě. Ale konec stesků a nářků. Podívejme se, co vše vám toto zimní číslo přináší. Ještě jsme se několikrát ohlédli za Vánocemi, věnovali se malinko zimním sportům, nově si můžete přečíst, jak sportují naši učitelé. Pokračujeme v nových rubrikách jako jsou *Kdyby..., Penízky..., Ex libris*. A opět přinášíme novou rubriku – *Prima den podle...* Měli bychom se dovědět, jak si takový prima den představují žáci či učitelé naší školy. Velmi zajímavý rozhovor s Eliškou Hlaváčkovou ze 7.A, která se zúčastnila jedné známé televizní soutěže, přináší rubrika *Škola plná talentů*. V reportáži Tomáše Teichmana se dočtete vše, co potřebujete vědět o letošním lyžařském výcviku. Když jsme zaváděli rubriku *Poprvé v naší škole*, říkali jsme si, že možná brzy nebudeme mít o čem psát. Ale u nás se toho děje tolik nového a mnozí učitelé přicházejí s tolika novinkami, že nemusíme mít o osud této rubriky strach. A víte, jací by měli být ti správní rodiče? Každý z nás si určitě nějakou představu vytvořil. S názory některých vašich spolužáků se v tomto čísle můžete také seznámit. Chcete-li se pobavit, pak doporučuji literární práce z rubriky *Píšu, píšeš, píšeme* nebo také naši zábavnou trojstranu či *Den s panem učitelem Sedláčkem*. Pro milovníky angličtiny nabízíme dvojjazyčný rozhovor s lektory anglického jazyka, který vznikl během týdne jazyků.

Krásné předjarní dny vám přeje IM.

Zimní plískanice. Manželka za volantem povídá manželovi: „*To je dneska smog, že není vidět na krok.*”
„Když si sundáš ten igelit z předního okna, třeba se vyčáší.”

„Lékař mi tvrdil, že mám vlohy pro lyžování.”
„*Jak to poznal?*”
„Prý mi rychle srůstají kosti.”

Volá paní Novákové její sestra: „Kolik tam máte nového sněhu?”
„*Deset centimetrů.*”
„A starého?”
„*Toho mám po krk!*”

Žádosti policie, aby se kvůli padání sněhu řidiči zatím vyvarovali jízdy motorovými vozidly, vyslyšeli pouze zaměstnanci odklízecích firem.

„Co vás tak táhne na hory?” ptá se mladík slečny.
„Lanovka,” uculuje se slečna.

Lyžař přijíždí do hotelu, kde pravidelně bydlí. Recepční: „Račte si přát pokoj číslo třicet sedm jako poslední?”
„Samozřejmě.”
„Snídaně a večeře jako poslední?”
„Samozřejmě.”
„A budete si přát, aby vás také odvezli do stejné nemocnice jako minule?”

Lyžařský instruktor:

„A nezapomeňte, milí žáci, že strom je lépe objíždět současně pouze z jedné strany.”

Vyluštění z minulého čísla:
Pana Johnsna zabil zahradník Edgar, protože v deštivý den by přece nikdo nechal květiny na zahradě!

“Ve zprávách říkali, že by každý, kdo vyrazí na cesty v tomhle počasí, měl mít s sebou řetězy, lopatu, deku, rozmrazovač, tažné lano, baterku, hever a náhradní kolo... No, vypadal jsem ráno v autobuse jako pitomec...”

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková (IM), Kateřina Karnová (Katka), Matěj Říha (Matěj), Vojtěch Šimon (Vojta), Sára Šoutová – (Sára), Pavel Zoufalý (Zoufíč), Lukáš Zvěřina (Luky) - 9. A, Miroslav Buriánek (Míra), Petr Bartoň (Pěťa) - 9.B, Jan Černohorský (Honza), Viktorie Havryljuková (Viky), Kateřina Pitrová (Kát'a), Klára Šimonová (Klárka) – 8. třída, Zuzana Bendlová (Zuzka), Aneta Bubelová (Anet), Michaela Hrobníková (Minner), Adriana Janů (Ája), Matěj Kuntoš (Citron), Tereza Rejmanová (Terka), Richard Soukup, (Ríša), Eliška Valešová (Elka) – 7. A, Tomáš Teichmann (Tomáš) – 7.B, Michaela Sudíková (Míša) – 6.A Fotografie IM, obrázky žáci ZŠ.

Cena 10,- Kč